

rms

ČÍSLO 1

1964

ROČNÍK 2

repertoár malé scény

Psát o zrození Velikého Okresního Kýžala je jako vážení hvězd. Přihodíš planetu k nulatým číslům a vesmír se nerozhoupá. Meteor možná jen ofotografuje v oslnivé magnéziové záři Mys poslední naděje.

Ale nikdo jej nikdy neuvidí.

HISTORIE
VELIKÉHO OKRESNÍHO KÝŽALA
začíná na straně 12

Vždycky je někde nějaký chumel,
trochu jde z toho kouř, trochu krev,
trochu to sténá a trochu zpívá,
ozývá se dupot, pleskání vlajek,
odkutálí se knoflík, nebo hlava,
nebo něco,
někdo se směje,
někdo zvrací,
někdo říká, je to na draka, pojd'te na pivo,
někdo říká, hurá,
někdo říká, to za našich mladejch let,
někdo říká, ještě nikdy nebylo . . . ,
chumel se zavírá,
a zase cvakání, jako když
vyrážejí zuby nebo klepou na dřevo,
hlína se cuká jako přejety pes —

A tady někdo odchází,
Zasažen bleskem nebo špendlíkem,
Zasažen osmiliberním šutrem,
Zasažen slovem,
Zasažen klackem,
Zasažen neutronem,
Zasažen blbostí,
Zasažen otráveným šípem,
Zasažen dýkou,
Zasažen kopancem,
Zasažen stokrát ničím.

Tak odchází dlouho, noc a den,
ještě dvě noci.
Kličkuje jako bláznivá kapka,
Uhýbá jako tráva pod vodotryskem,

Zmoudřelý Don Quijote,
Utichlý Roland,
Generál bez distinkcí,
Zplihlý jako hadrová socha,

Hledá díru nebo špitál nebo muzeum,
Ale je po šesté a všude je zavřeno,
i v Blaníku,
i v krysárně.

A jako nůž v týle mu stojí
jeho vlastní oči,
A jako šelest na srdci pořád slyší
svůj vlastní hlas —

Co oni tam
Beze mne?

A tak se po těch dvou nocích
a ještě dni a noci

Obrátí
A jde tam znovu.

Jen tak na chvílku, říká.

Ale je to na celý život.

Nevíme, kdo to je.
Říkejme mu dnes prostě
Soudruh.

STUDNICE JAKUBOVA

Od dětství jsem chtěl mít auto. Auto mají velcí, myslil jsem si. Nebudu velkým, dokud nebudu mít auto, říkal jsem si. V osmadvaceti mne trýznila nedospělost. Vydal jsem sbírku přírodní lyriky — a nic. Napsal jsem dva filmové scénáře — pořídil jsem si auto. No a?

Pořídil jsem si auto proto, abych byl velkým. Abych jako velký ušetřil čas, abych byl ve svém a nemusel se vláčet s těmi ostatními tramvají, kde do člověka ždouchají. V mém autu do mne nikdo ždouchat nesmí.

Když jsem si pořídil auto, zůstala mi najednou spousta volného času. Byl jsem jaksi mimo, to jest v autu. Vyřizování, která mi dříve trvala celé dny, stačil jsem za pár hodin. Pravda, dokud jsem neměl auto, s leckým jsem popovídal, poseděl, leccos jsem si prohlédl. V autu jsem popíchal. Pořídil jsem si přece auto, abych byl velký. Každý velký, dospělý člověk má málo času. Pořídil jsem si auto, protože jsem měl málo času. Pořídil jsem si je, abych byl pohodlně a rychle kdekoli. Když jsem měl auto, musel jsem volný čas, který mi získalo, věnovat jemu a jezdit pohodlně a rychle kamkoli.

Právě to *kamkoli* bylo kamenem úrazu. Projížděl jsem celé dny ulicemi. Jelo to pohodlně a rychle, ale já věděl, že nejezdí v podstatě nikam. Známi mi radili, abych tedy kamkoli nejezdil, abych si odbyl své, pak by mi zůstalo tolik času, že bych na tom byl lépe, kdybych chodil pěšky. S leckým bych mohl popovídat, posedět, leccos si prohlédnout. Dostával jsem vztek. K čemu je vůbec automobil, který stojí? Auto musí jezdit. Protože samo nemohlo, musel jsem s ním jezdit já.

Někdy jsem kradí zastavoval. Ale stál-li jsem chvíli, hned mne posedlo, že za tu chvíli jsem mohl být rychle a pohodlně třeba někde jinde. Na správnějším místě.

Večer jsem se vracíval domů vysílen. Závídel jsem těm, kteří chodí po ulicích, kdo jezdí v tramvajích, závídel jsem taxikářům. Stojí, čekají, někdo přijde, řekne kam, a oni jedou na určito. Mají jednoduchý život.

Zastavil jsem a urputně jsem si přál,

aby někdo otevřel dvířka mého auta, aby do mne ždouchal a řekl: Jeďte na Hanspaulku 56 nebo na Santošku 6. A já bych jel na Hanspaulku 56 nebo na Santošku 6.

Cvakla dvířka, do mého auta nastoupila žena a usadila se na zadním sedadle. Už je to tu! Spustil jsem motor.

„Kam pojedeme?“ ptal jsem se dychtivě. „Pryč!“ odpověděla žena.

„Pryč? To je jako kamkoli, jenomže směrem odtud. Tím jste mi moc nepomohla.“

Řekla, že mi nepřišla pomáhat. Nechci-li jet pryč, že může zase vystoupit.

„Ne, ne! Jen zůstaňte. Je pro vás pryč také na Hanspaulku 56?“

Přisvědčila. Jel jsem na Hanspaulku 56.

„Jsme na místě.“

„Ne,“ zavrtěla hlavou. „Tady není pryč. Tady je Hanspaulka. Jeďte pryč!“

„A může být pryč třeba na Santošku 6?“

„Ano, jeďte třeba na Santošku 6.“

Na Santošce 6 jsem jen přibrzdil a znovu jsem se rozjel. Začala se mi tahle jízda pryč zamlouvat.

„Kam jedete,“ ptala se.

„Nu přece pryč.“

„Ne, nejezděte pryč. Jeďte k Výspě 4.“

Jel jsem k Výspě 4. Byla to táž ulice, kde ona ke mně přistoupila a odkud jsme vyjeli na cestu pryč. Slepá ulice, končící vysokou kamennou zdí s kvetoucími akáci.

Žena vystoupila a zadívala se na mne. Byl jsem zkoumán. Konečně kývla hlavou a pozvala mne na malé občerstvení. Stoupali jsme do podkrovní, kde měla něco jako ateliér, plný obrazů, sošek, váz a šera. Byl jsem usazen na nízký divan. Prohlížel jsem si knížky, které ležely kolem. Malé knížky o hvězdách, o květinách a o Pojizeří.

Ona odešla vedle. Vrátila se oblečena v čínském županu se stříbrnými ptáky.

Přinesla kávu a pečivo. Upíjeli jsme mlčky. Vzhledla.

„Věděla jsem, že se vrátíš, Jakube.“

Díval jsem se, ke komu mluvím. Byli jsme

však sami. A já nebyl a nejsem Jakub a neznal jsem tu ženu s rozpuštěnými vlasy, která mě tak důvěrně oslovila. Nevěda co říci, upíjel jsem dále kávu.

„Já tě stále čekala, Jakube. Všechno jsem ti odpustila. To, jaks mne svedl jako družičku, když jsme s Vyšší dívčí sázeli lípu svobody.“

Odmlčela se a zjhlá: „Jestlipak jsi už viděl, jak ta lípa vzrostla? Šel ses tam někdy podívat?“

Zavrtěl jsem hlavou, protože jsem se nešel podívat na lípu. Před okny svého bytu jsem měl lípy. Ale na ty jsem se necho-dil dívat, ty jsem viděl stále. Nepamato-val jsem si také, že by je sázely žákyně Vyšší dívčí. Vůbec jsem nevěděl, kdo je sázel. Asi zřizenci. A i kdyby je sázely žákyně, žádnou jsem snad nesvedl.

„To je ti podobné, Jakube. Ani podívat se nezajdeš. Já vím. Řekneš, že sis mne za pět let nato vzal. Ale tos nemusel, bláhový! Vždyť tobě bylo vždycky i neštípnu-tí od komára přednější než já. Pamatuješ, jaks mne u Bábušic přenášel v náručí přes potok? Měla jsem nové taftové šaty a tys mne pustil do potoka právě uprostřed. Říkals pak, žeš musel plácnout ko-mára, aby tě nebodl do ruky. Komár ti ulétl. Bodnul tě až večer. Do ucha. A já byla mokrá skrz naskrz. Víam, moc ses tenkrát omlouval. Přitom ses ale tajně smál, jak jsem mokrá a zplihlá. Tys byl vždycky bídák, Jakube. Ale krev jsi měl sladkou. Jako naše dceruška Lucie...“

Vstal jsem.

„Seď, Jakube, a poslouchej. Já často takhle sedávám a říkám ti to všechno, i když tu nejsi. Naše dceruška Lucie...“

„Promiňte, milostivá, ale já nejsem Ja-kub!“

Podívala se na mne chápavě.

„Vy nejste Jakub. Škoda, že nejste Ja-kub.“

„Proč škoda, milostivá? Já jsem Jo-sef...“

„Škoda. Protože ta káva byla připrave-na pro Jakuba.“

„Ach, potom promiňte, milostivá, že jsem to neřekl dříve a že jsem vypil Jaku-bovi kafe.“

„Ne, ne. Vy promiňte. Ta káva byla otrávená.“

Vtom jsem cítil, jak mi celým tělem proniká mrazení. Jak ruce a nohy se od-dělují, oči se zavírají, v hlavě se rozlévá lepkavá tma. S nesmírnou námahou jsem řekl:

„Když otrávená — tak tedy — dovolte — abych — vzal — toho Jakuba — na sebe.“

„Není vám špatně?“ polekala se a vsta-la. Srazilla mne krutost takové otázky prá-vě teď.

„Ano — je mi špatně — jed už působí.“

„Jaký jed?“ zvolala. „Vy jste snědl něco špatného?“

„Říkala jste přece — káva — je — otrávená.“

Znehybněla a rozesmála se.

„Ano, otrávená. Mými stesky, mými starými řečmi, mým já...“

Smála se, až ztrácela dech. Rozhýbala šero kolem.

Vyrázil jsem ven, dostihován tím smí-chem. Pryč. Pryč od ní!

Vpadl jsem do svého vozu a trhnutím jsem rozjel motor na plné obrátky.

V šeru a rozčilení jsem nevzpomněl, že ulice končí vysokou zdí.

My, zemědělci v Nové Říčce,
prohlašujeme: není malých rolí.

R. Černý

FLORENC 17.35

MÍSTO: VLEČNÁK TRAMVAJE č. 5

HOVOŘÍ: MUŽ, Z KTERÉHO JE CÍTIT PIVO

Koukněte, občané, račte se trochu srazit, jednomu občanovi tady fouká na nohy, jó, občané?

Co se mačkám, že jste vdaná žena? Ví-díte, vdaná paní, tohle jsem od vás neče-kal. Jeden tady slušně říká, srazte se tro-chu, nýbrž mu fouká na nohy, a vy, vdaná paní, hned nato, že jste vdaná. No nic, já vám to přeju a tomu vašemu taky, no nic ve zlém, ale kdybyste jako řekla, že se ne-srazíte, že nejste jako tryčko nebo mlíko, tak tomu jeden rozumí, to zas jo. Ale vy řeknete, že jste vdaná, a to je na jednoho moc. No řekněte, občané, co jako...

Abych si toho nechal, že je ze mne cej-tit alkohol, že jsem nato? Omyl, vdaná paní, omyl, žádněj alkohol, pivo, dvanáct-ka, račte vědět. Že to je jedno, že to ne-voňi? No jo, vdaná paní, to se nezlobte, kdyby jeden věděl, že se jako potká di-rekt s vámi, tak se napil kolínský. Nebo techle živějch květů. Čestný slovo. Nevě-říte? Tak schválně, přistě. To bude je-den cejtít jako hyacint, jako živěj květ. Tady vážení mi to dosvědčí. O co, že ne-řeknete, že jste vdaná, o co, že se o tom ani nezmíníte? He, he.

No, nic ve zlým, vdaná paní, co jsme si, to jsme si, hyacint je jednou hyacint. To se člověk jinak cejtí, když je jinak cejtít. To zas jo.

Cože? Abych si sednul? Ale to snad ne, mladej pane, jen seděj, to snad tak chatr-nej ještě nejsem. Že jste nasezenej dost? No, když jinak nedáte, tak ať si tady hač-ne vdaná paní. Vdaná paní, hačnou si.

Ahá, vážení, vdaná paní se mnou ne-mluví, vdaná paní si nehačne, kdepak, vdaná paní se urazila. Pssst... No áno, když ono je to pivo a ne hyacint, no áno.

Vážení, tady je volný místečko, nikdo si nechce hačnout? Nikdo? No, tak, já si tedý hačnu, když jinak nedáte. Děkuju, mladej pane. Já vím, vy už jste seděl dost,

nojo, já vám věřím. A máte vlastně štěstí, když se to tak veme kolem dokola, mla-dej pane. To jeden, ten taky seděl dost, ale nikdo si místo něho nechtěl sednout. Nikdo. A on by rád pustil, to zas ne, že by nechtěl pustit. No jo, sedět dva roky, to jednoho omrzí. No, já už mlčím, vá-žení.

Já tedý mlčím, ale je mi líto, že se vdaná paní na mne ošklíbá. Že jí nevo-ním, jo jo. Já mlčím, ale ona je vdaná paní, vdaná, a neví, že si jeden někdy mu-sí v sobě to, spláchnout prach. Jako při-kladně dneska. Včera nám jeden volal, že by jako něco prodal, tak já tam dnes-ka ráno k němu jedu, abych se podíval jak a co a řek' k tomu svůj slovo jako od-borník. No a já koukám, ten chlap prodá-val tu svou první, jako manželku. On byl celej nesvůj, takovej rozpačítej, když mi to ukazoval, ale musel, byla tam nastěho-vaná už ta jeho druhá, co si ji jako teď vzal, proto prodával, jestli mi rozumíte, že se ta druhá chtěla vejít a zařídit sama v obou pokojích.

No, tomu člověkově se do toho prodá-vání moc nechťelo, to na něm bylo vidět, ale ta druhá, jako ta nová, měla slovo, vi-te, vdaná paní, nezlobte se, a ten chlapík byl celej nesvůj, ten poslouchal. No.

No, tak já koukám, prohlížím to jako odborník, taky mi moc do řeči nebylo, ona v luftu byla taková nálada, tak já koukám a řeknu vám, že ta první byla ještě ná-ramně zachovalá, už starší, ale pěkná. Bylo na ní vidět slušný zacházení za vše-chny ty roky, že se, jak se říká, měli rádi. To se pozná. On se na to, chudák, díval smutně, jeden ho chápe, byli spolu pěk-nou dobu, zvyknul si na ni. A pak šepínul, jenom tak málo, že by si jako nechal aspoň něco na památku. Jo, ale ona hned vyjela, že nic takovýho, že se nebudou dě-lat žádný krámy. No, žárčila na tu první, to se pozná. Chtěla mít mužička jen pro

sebe. A on tak zamrkal a s hlavou dolů odešel. Na glózet. A už se neukázal.

No tak jsem to smluvil s tou mladou paní, šlo to šup šup. Koupíme za pár šupů. Moc výhodný. Zejtra si tam zajedou stěhováci. No.

No tak jsem se napil, no, snad to není taková chyba, radče prominout, ale já už mlčím.

No jo, co vůbec lidi vědí? Nic.

No jo, to se řekne člověk a lidi nic nevědí.

A dobře, že nevědí.

To byste neřekli, co u nás máme v předejích těch manželek a manželů a tchýní a babiček a dětí, cizí i vlastní minulosti, jak se říká, celý i v kouskách. No a ty u nás zase čekají, až se někomu zalíběj, až si je zase koupí jako svoje, rozumíte, no a některý čekají tak toužebně, to by jeden neřek, že toužebně, ale je to tak.

No jo, jak tak žijeme, tak se z nás stávají židle a kredence a tébichy a porculánový servísy a prachy a věci, no, až jednoho dne zhasneme a zvostaneme tu jako ta sesle, kredenc nebo tébich, no a to potom třeba překáží a přide odborník a koukne se, vdaná paní, když se nebudete hněvat a když budete hodná, tak vás dáme za vejklad, vážně, za vejklad vás dáme, tam si vás nejlíp někdo zalíbí, no, a vezme si vás a je to hned veselejší. No.

A hele, to už máme viadukt, no, to nám to uteklo, co? Tak se tady mějte, a kdyby náhodou, vdaná paní — a vy taky, mla-dej pane, vy taky — kdyby náhodou něco, tak se s důvěrou obraťte, jindřišská, chodbou dozadu, tam bejvám v magacínu. Nic ve zlým, obrátějí se a přidou rovnou za vejklad. Ze známosti, vdaná paní.

Moment, momento, kam tak zhurta! Copak nevidíte, že tady jeden vystupuje?

(Povídky jsou z knihy I. Vyskočila

Vždyť přece lézat

je snadné, kterou vydala Mladá fronta.

Ač název čtenáře zavádí, nejde o příručku pro začínající aviatiky, ale o knihu povídek.)

Opakoval jí neustále: ty jsi světlo mého života.

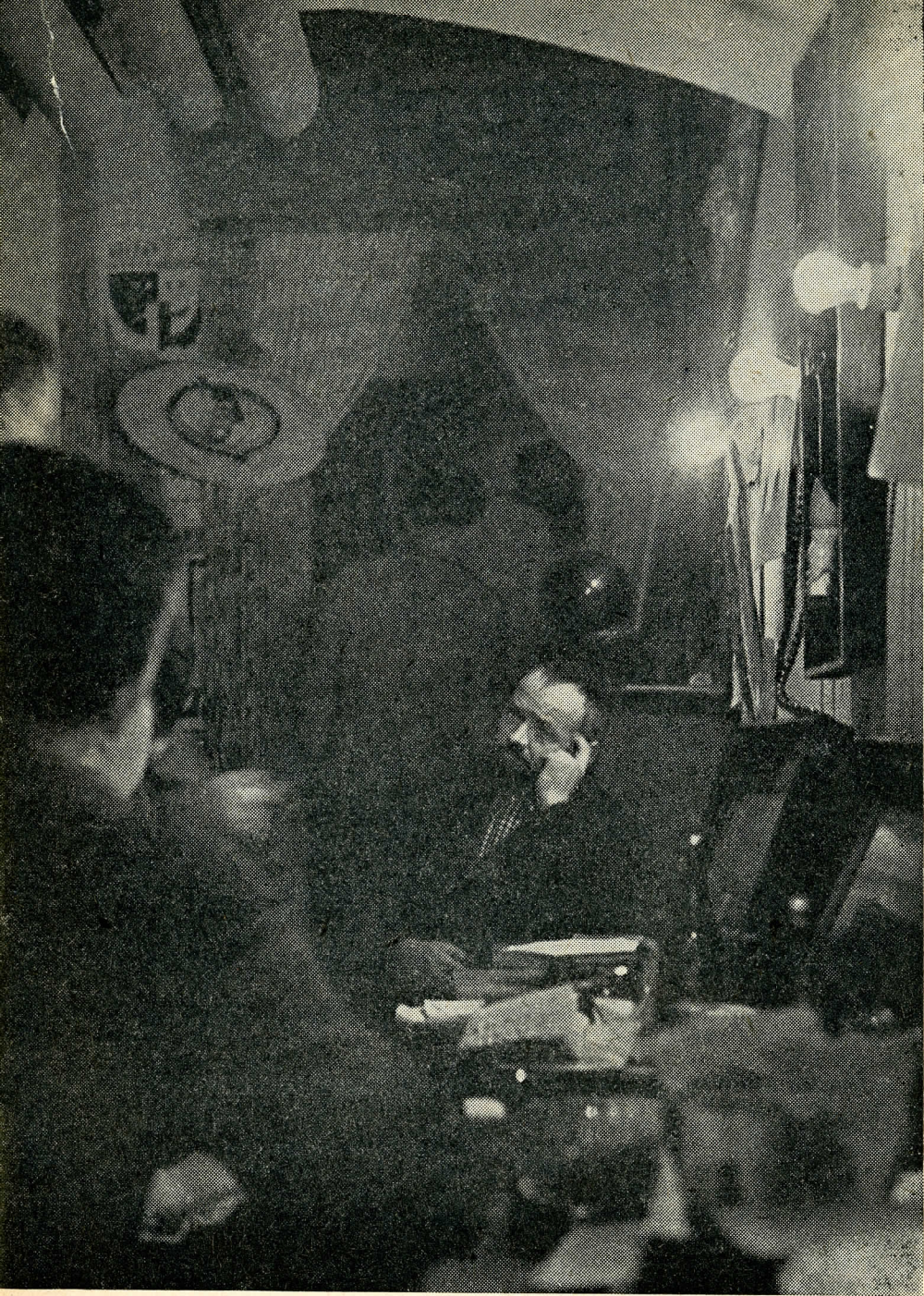
Když uvěřila ... zhasl.

• • •

Některá divadla dělají malé formy.

Ale tak malé, že je není vidět.

R. Černý

Na Tůmově snímku Ivan Vyskočil v šatně pražské Reduty

NÁHODOU

Konflikty mívával už ve škole, kde to všechno vzalo počátek. Učitelé chtěli vědět, jak se jmenuje, a on odpovídal po pravdě, že Jakobý.

„Jakoby co?“ naléhali.

„Jakoby, nic, prosím,“ říkával velmi způsobně. Nebylo to k ničemu. V jeho žákovské knížce se objevila poznámka DRZÝ!

Ale on nebyl drzý, byl Jakobý. A poznámek přibývalo.

Rodiče to zprvu brali rozumně. Nesplnili ruce nad zprávou, že malý Jakobý neuměl do pěti napočítat. Existuje dostatek povolání, v nichž se nepředpokládá zručnost ve složitých matematických operacích, utěšovali se.

Nicméně je rmoutily synovy prohřešky proti kázni a dobrému chování. Chápali, že třídní učitelka byla právem pobouřena, když Jakobý hrách na stěnu házel. Hocha náležitě potrestali — musel pak na tom hrachu dvě hodiny klečet.

Ale jednou přišel s poznámkou „Jakoby se nechumelilo“ a oni museli přiznat, že si s ním nevědí rady. S těžkým srdcem poslali hocha do polepšovny.

Hned po přijetí ho zkoušeli podle osvědčených metod napravit prací. Nejříve v kuchyni, kde Jakobý máslo ukradoval, a když se osvědčil, byl přidělen na pole.

Brzy toho litovali. Jakobý bičem mrskal a poblíže stojící chovanec přišel nešťastnou náhodou o oko.

Jakobý byl u vytržení. Zřejmě se mu zalíbilo páchat zlo. Nikdo si nebyl před ním jist, protože jeho troufalost rostla. Jsa dosud nezletilý, nepodléhal soudu. Jakobý to věděl! Jakobý s tím počítal! Jakobý na to hřešil...

Když jednoho parného odpoledne dozírající vychovatel usnul, Jakobý ho do vody hodil.

Osud tomu chtěl, že vychovatel byl no-

sítelem odznaku „Plavec ČSSR“ a navíc opravdu uměl plavat. Ocítl se tudíž ve svém živilu. Předvedl vyjevenému chovanci několik ukázkových prsařských temp, a když rozpoznal, jak to na vnímavého hochu zapůsobilo, vystřídal ještě kraul, motýlek a delfína. Na břehu došlo k vážné rozmluvě. Slíbil chlapec, že ho rád zasvětil do tajů plaveckého umění, ovšem pod jednou podmínkou: musí zlepšit své chování.

Zachránil se Jakobý náhodou? Kdožví. Jisto je, že od té doby nebylo vzornějšího obyvatele nápravného domova. Vychovatel si blahopřál, Jakobý měl vyhráno. Snažil se pak vyniknout ve všem, nejen ve vodě.

Správa polepšovny pořádala pro chovance rozličné kursy, mimo jiné kurs šití. I zde si nejlépe vedl Jakobý, s ním šili všichni čertí.

Mnohým se zdálo, že to až přehánění. Viděli ho šít od svítání do svítání a varovali, ať si zbytečně nekazí zrak. Protože se vzpíral, nařídili vyšetření očním lékařem. Výsledek byl zarmocující. Jakobý si neviděl na špičku nosu.

Dovršiv osmnáctý rok věku, opustil domov zcela polepšen a s částečným invalidním důchodem.

První kroky do života nemívají propuštění absolventi polepšoven snadné. Ani on nebyl výjimkou. Když se navracel přeplněnou tramvají, Jakobymu spadl kámen ze srdce. A zrovna na nohu jedné po-starší sedící paní. Trapná příhoda velmi pobouřila cestující, každý křičel, Jakobýho na nože brali. Byl dopraven v bezvědomí do nemocnice, kde se jen tak tak vylízal ze všech těch bodných, sečných, řezných a tržných ran.

Víc než ony ho však bolívala nedůvěra, s níž se setkával na každém kroku. Jakobý si to neuměl předem spočítat. Spočítali mu to druzí. Chovali se vůči němu naoko přátelsky a říkali: My ti, Jakobý, věříme.

Satirický kabaret USMV uvedl pořad To je zase případ. Foto Pražák

Nepochybujeme, že máš, Jakoby, ty nejlepší úmysly, zkrátka kladný poměr...

Ale nebylo dne, aby ho do něčeho nenamočili. Ospravedlňovali se tvrzením, že Jakobymu v patách hořelo.

Časem nashromáždili podobných obvinění víc, nedbajíce, že tím trpí a vůči hledně chřadne. Jakoby se jim ztrácel před očima. Nemohlo to skončit jinak než tragicky.

Přišla zvěst, že zmizel. Prý — Jakoby se do země propadl.

Aspoň nám ušetřil pohřebné, líbovali si. Neboť žádný z nich nebyl nikdy Jakoby.

To konečně potvrdí každá lepší statistika. Občanů jménem Jakoby bývá mizivý počet. Vždyť přece většina z nás jsou odjakživa Nováci, Kováři, Krejčí, neřku-li Sýkorové... Náhodou!

ERGĚ

ZDVOŘILÝ WOODY

Píseň z pořadu Semaforu Zuzana není pro nikoho doma
Hudba: Jiří Šlitr / Text: Jiří Suchý

Pomalý foxtroť
Dmi G7 C F C Dmi

La la la la

G7 C Cdim Dmi7 G7 C G7 F

C E7 Ami F6 G7 C

Rychlý foxtroť
G7

1. A

C G7 C C7 F

1. sotva do-stal stá-do krav, tak jak to žá-dal dobrý mrav, on u kaž-dé se
2. dy byl cowboy zdvoři-lý a krá-vy má-lo do-ji-ly, až každým dnem je
3. mléko, které skuteč-ně ve vás se tvoří bezděč-ně, věř-te si to-mu
4. dy dbal velmi na mra-vy a nedbal vů-bec o krá-vy, a krávy za-se

F C C7 F

1. za-stavil a slušně se jí před-sta-vil: "Já jsem Woo-dy a
2. vy-zý-val, a-by kon-tin-gent pl ni-ly: "Mi-lé krá-vy, dnes
3. ne-bo ne, li-dem to chut-ná vý-teč-ně. Ne-řekl a-le, co
4. ne-dbaly, zda zdraví je a-ne-bo ne-zdraví, če-kaly a-le, zda

C D7 G7 C

1. dnešním dnem vý-no-sem u-sta-no-ven jsem tady pas-tev-cem.
2. mám tu čest po-vě-dě-ti vám, jak to vlast-ně smlé-kem jest."
3. hlavní je, že čím víc mléka, tím má vyš-ší pré-mi-e.
4. vzpo-me-ne, že by jim moh' u-dě-lat ma-sáž ve-me-ne

Pomalý foxtroť
Dmi G7 C E C Dmi

La la la la

G7 C Cdim Dmi7 G7 C C7 F C E7

Ami Ami7 D7 1.2.3.4. Dmi G7 5 Dmi

Rychlý foxtrot

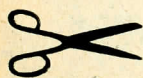
2. Woo-
3. To
4. Woo-
5. Už

Já vno, dávno J Z D Woo-

dy v Texa-su ne-vedde, ved-de ho ně-kdo, kdo to lé-pe než-li Woo-dy

do-ved-de a po-u-če-ní - nám vy-plý-vá, že

z dvořilost taky vhodná někdy ne - bý - vá.

... Z DIKOBRAZU

Z otráveného toulce

O satiře, která prý jde na kořen věci Oba — zahradník i krtek — ryli v zahradě.
Ale schválně se zeptejte zahrady, či rytí jí svědčí.

O malých divadlech Divadla malých forem by neměla trpět malé formáty.

O funkcionáři starého typu Byl vždy toho názoru, že stále ještě nejsme tak daleko,
abychom mohli otevřeně přiznat své potíže. Proto je s těmi potížemi potíž dodnes.

EVŽEN SEYČEK

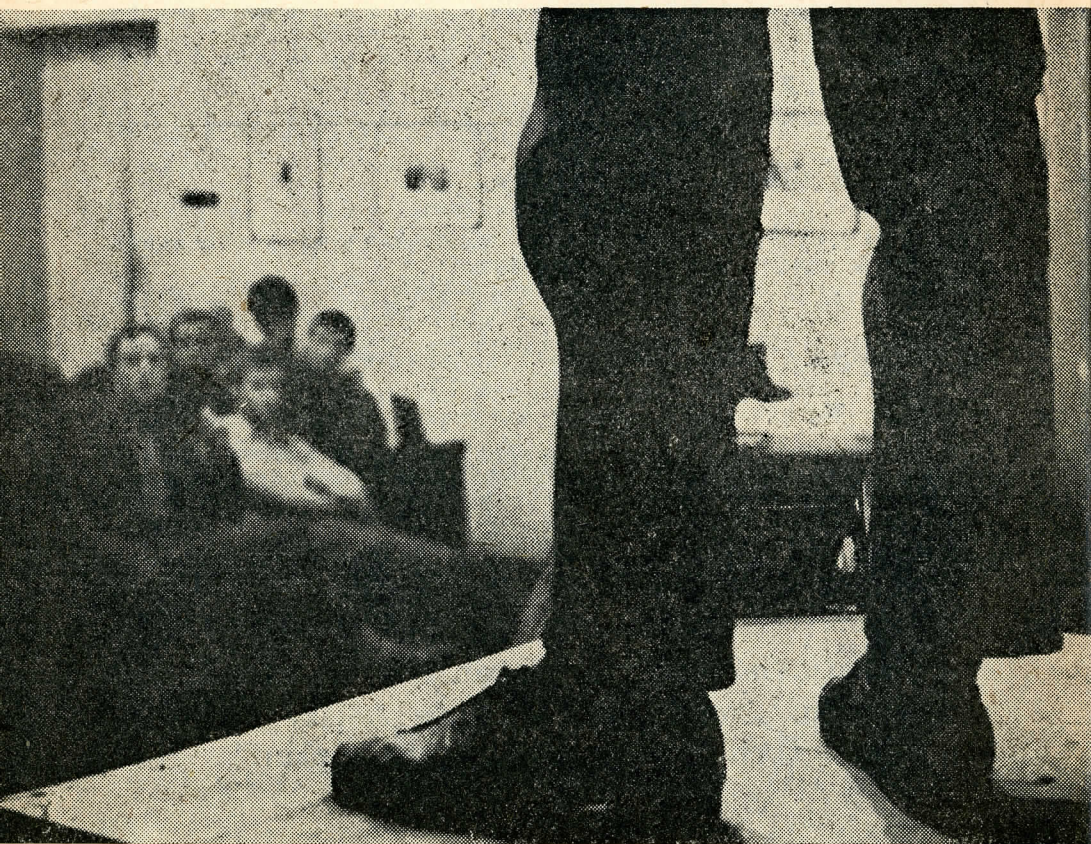
Lepič plakátů lepí plakát na plakát. Dva, tři, pět...

Ptá se chodec: „Človče, proč lepíte ty plakáty přes sebe?“
„Ale, já jsem čtyři neděle marodil a plán je plán!“

s písněmi,
dokumentárními
přílohami,
prostocviky
a návodem
k použití

HISTORIE VELIKÉHO OKRESNÍHO KÝŽALA

ký, příd. jm. zájmenné = jaký,
1. původ. tázací, pak ve zvoláních:
ký das, čert; ký div, že... (Šmil.);
ký dík? (Vrchl.); častěji: kýho
[m.kého] čerta, dasa, kozla, výra;
2. vztažné = který (RK.; ojedín.)

žal, — u, m. = zármutek, bol, bolest;
ž. nad čím

Váša — Trávníček: Slovník jazyka českého,
str. 785 a 1654

DÍL PRVNÍ

ZROZENÍ VELIKÉHO OKRESNÍHO KÝŽALA

Na nebi nerzály hvězdy.
Souhvězdí byla rozmetána.
Konstelace se nekonaly.
Zdaleka houkala lokomotiva a rezavé závory se pozvolna skláněly.
Cesty byly zatarasené, zaváté nebo zabahněné.

Porodila ho myš nebo slonice
po obligátní karanténě dělitelné devíti
a babičky vzpomínaly hned na Otesánka.
Porodník ne. Mnul si jen obchodně ruce.

V téže chvíli se na nesčetných místech zároveň zrodil i maličký
podokresní Ouvej.
Ale Porodníci mávli jen rukou
jak nad banální výrážkou.

Otec Velikého Okresního Kýžala byl nadpozemský.
A teprve mnohem později nastal čas tohoto otce
zapřít, zahladit, vymýtit, vyplet, rozmetat, rozvalit...

K otci se vrátíme,
až bude čas k odhalování,
které se v šantánech nazývá vznosným titulem
Finále.

Ano, máte pravdu.
Psát o zrození Velikého Okresního Kýžala je jako vážení hvězd.
Přihodíš planetu k nulatým číslům a vesmír se nerozhoupá.
Meteor možná jen ofotografuje v oslnivé magnéziové záři Mys poslední naděje.

Ale nikdo jej nikdy neuvidí.

STOPAŘSKÝ SONG

1

Na sněhu jsou stopy, plno stop —
jenom jak je, pane, vyluštíš?
Byl to zajíc nebo lidoop,
srna, tchoř či nepatrná myš?
Se stopami bývá svízel zkrátka.
Zjištění tu mohou být i velmi vratká.

Při té příležitosti věz, milý brachu:
dravec rovnou s nebe spadne,
kořist schvátí a je v prachu.
Nezanechá stopy žádné!

2

Ve stopách se ovšem dá i číst.
Když se tomu naučíš, tak zvíš,
kdo je vykradačem ptačích hnízd
a kde nepatrná myš má skryš.
Se stopami není svízel. Zkrátka:
Zjištění tu nikdy nemohou být vratká.

Při té příležitosti věz, milý brachu:
dravec rovnou s nebe spadne,
kořist schvátí a je v prachu.
Nezanechá stopy žádné!

3

Stoupáš-li si do svých vlastních stop,
můžeš ovšem stopy taky splést.
Někde uděláš najednou hop,
jinde možno stopy něčím smést.
Pak je z toho zase svízel zkrátka.
Zjištění tu mohou být i velmi vratká.

Při té příležitosti věz, milý brachu:
dravec rovnou s nebe spadne,
kořist schvátí a je v prachu.
Nezanechá stopy žádné!

KÝŽALOVO SNĚNÍ O KLADNĚM HRDINSTVÍ

Už klády v cestu navalené zřím.
Budu mít svízel.
Překonám ji.
Sám sebe kladem vyztužím.

Pak pojedu svým malým tudorem.
Na kraji lesa
hvízdne kulka

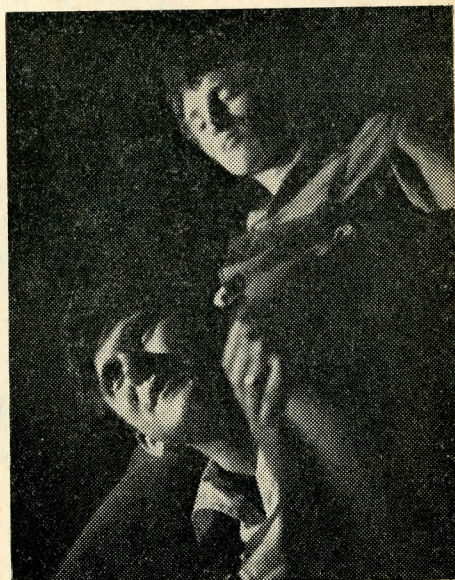
a okna prostřelí.
Mně jenom slabě
šlehně po temeni.
Zblednu a krev mi
v hrdinských skvrnách
zbarví košili.

Dojedu do vojvodského města a hned
budu mít intervju
a budu říkat, co se musí, čeho je třeba,
co je žádoucí.

Zaprsknou lampy fotografií,
já znovu zahřímám
a pak se skácím.
Ale jen na chvilku —
pro druhý, slušivější snímek.

Druhý den
poprvé bude ve vojvodských novinách
můj portrét, poněkud pobledlý, ale tím
interesančnější,

a na tři sloupce textu.
Cizí ženy mě budou volat
do úřadu i do bytu.
Namísto tatry, zetky, tudora
budu mít obrovský
Rols Royl Mops.

VSTUPNÍ ŽALM OUVEJŮV

Halelujah!

Chvalte Kýžala, stvoření pozemská, chvaltež ho nepřestajně.

S ním

ani já se neztratím!

Chvalte jej nebesa s hvězdami, ptactvem a létadly!

Chvalte jméno Kýžalovo všechny věci, kteréž, jakž on řekl, stvořeny jsou.

A utvrdil je na věčné věky, uložil cíle, z nichž by nevykračovaly.

A z nichž — kýžaldá — ani já nikdy nevykročím.

Ne kvůli jeho krásným očím,

ale protože v jeho silném stínu

docela určitě nezahynu!

Chvalte Kýžala tvorové zemští, velrybové a všechny propasti,

školy i stáje i hory a zvěř divoká i všeliká hovada, vykonávající rozkazy jeho,

chvalte jméno Kýžalovo: neb vyvýšeno bude jméno jeho a sláva jeho

nade všecku zemi i nebel!

Onť ozdobuje pokorné hodností!

Jakož i mne — kýžaldá — hodností pohostí.

Halelujah!

Chvalte Kýžala silného pro sílu jeho,

chvalte jej za všelijaké moci jeho, chvalte jej podle velké důstojnosti jeho,

z níž i na mne Ouveje

se — kýžaldá — krůpěj vyleje.

Chvalte jej zvukem trouby, chvalte jej na loutnu a na kytaru,

chvalte jej na buben a píšťalu, chvalte jej na gramo a na varhany,

chvalte jej na cymbály hlasitě, chvalte jej na cymbály zvučně.

Všeliký duch chval Kýžala. Halelujah!

SÓLO DROBNĚ STENOTYPISTKY

Má přijít. Nový. Mocný prý.

Och, co jsem jich už zažila!

Po velemocném kikyry

šlo všecko zase v průměrné ondulaci od rigólu k rigólu.

Už dva měsíce všichni zde

vypnuli všechno myšlení!

Než nová éra nadejde,

je přece nutno trpělivě čekat, protože vozítko se bez benzínu, jak známo, nerozjede.

Koštětem hrůzně obrovským

prý rázně všecko vymete!

Pak by tu ovšem zbyl jen dým.

Ale dým přece nebude vrstvit spisy do úhledně přehledných mrakodrapů!

Sršivým žhavým smetákem

prý tady všechno prošmejdí!

No dobrá, tak už vstupte sem,

ať vám složíme perutné holdy a vyčkáme jako ta husa, bílá husička!

VELIKÝ KÝŽAL JE UVÁDĚN V ŮŘAD OKRESNÍHO FORMÁTU

Schodiště. Ano. Musí být. Se sloupy.
Pozvolna dolů. V pozadí vlevo
věrný podokresní Ouvej a za ním
čtyřprký houfec žen vybraně junonických.
Napravo dva hodnostáři co možná staří a s kovovou tváří.
Místo chleba a soli, místo svítku s pečeti
zářivou složku se spisy.
Zdola se přiřítí trojhlavé stádo barvitých dětí se záplavou dvanácti květín.
Jsou malinké, ty děti, nanejvýš kousek nad kolena,
aby bylo vidět ozdobný břich a vznosnou hrud,
korunovanou blahovolnými rysy tváře.
Kulisa dunivé hudby.
Pak vypouštění kohoutků zdravíc.
Kulisa jemné hudby.
Pak vypouštění vrávoravých vran řečí.
Kulisa břeskné hudby.
Pak vypouštění ostřížů řečí.
Několik gest poněkud unavené skromnosti.
V pozadí poskok pozvedá paži: znamení pro aplaus.
Frenetické hřímání patnáctihlasého davu nebere konce.
Úřednímu lidu sluší antická klenutí rouch. Jakož i sokolování.
Všechny tváře rozmazává žoviální úsměv.
Nic nebere konce. Schodiště je dlouhé. (A špinavé.) Na posledních
schůdcích nutno prodlíti déle. Vychutnat. Do dna.
Moc.

,Nemoc.

CHVÍLE POHORŠENÍ

Neviditelné tryskáče malují bílou na modrém
abstraktní obraz
druhé půle tohoto století.

Musí se vinout na tomto proklatém nebi?
Kdo zodpovídá za tento poslední výstřelek ismusů?

Zbývá po něm uzounký proužek čmoudu.
Doufejme, že ne v duších.

Byli piloti řádně proškoleni?
Nejsou v nich minulostní sedliny?
Jak vůbec povstal tento samoučel?
Mají-li povolení kompetentních institucí?
Možno prověřit tyto materiály?

Ó otázky Velikého Okresního Kýžala
v první den všední

po dni, kdy ujal se Velikých Otěží
svého středně progresivního úřadu
v prvním patře oprýskané zeleně
na drkotavém rynku.

Byl velmi rozezlen, hluboce nespokojen.

Neboť zraky chodců i důchodců
nemířily k prvnímu poschodí oprýskané zeleně,
nýbrž byly vyvráceny,
civějící
na technicko-estetický nesmysl na vesmírném nebi,
kde neviditelné tryskáče malovaly abstraktní obraz
druhé půle tohoto století.

Pásmo Ludvíka Kundery Historie Velikého Okresního Kýžala nastudoval brněnský soubor X-64.
Foto Stránský

COKOLI SVOLAT, COKOLI!

Teď nevhodné je smát se:
po luzích křik se line sladce...
Cože se line po luzích,
když ustal všecek smích?
Například tohle:
Cokoli svolat, cokoli!
Zaktivizovat širé okolí!
Cokoli svolat, cokoli!
Aspoň jednu malou schůzi,
plenární neb výběrovou,
běžnou nebo nedozírně novou,
ať odbývá se vsedě nebo v chůzi,
jen když nahoře nám dají jednu čárku,
to je dáreček všech dárků,
čárku tlustou jako kláda,
kterou jenom mistr zvládá,
čárku rudou či raději zlatou,
pátou, raděj pětapadesátou!
Cokoli svolat, cokoli!
Zaktivizovat širé okolí!
Cokoli svolat, cokoli!

CO JE TO VŘES?

Co je to vřes? ptá se podokresní Ouvej
svého Ouvejíčka.
Sám Veliký Okresní Kýžal hovořil
o vřesu.

Nutno jej tedy věrně vypodobnit,
osít jím hektary žírné půdy,
ba
nutno jej kladně vyhodnotit.

Nastává shon. Telefony tančí šimy.
Je to fialové, zní směrnice.
Roste to, bují, rozmáhá se.
Tendenci vzestupnou.
Co je to vřes? — otázka dne.

Teprve
na stole
kobaltové mládežnice
byl nalezen.

Tvrdíš sice, že se to jmenuje ocún,
pravil Ouvej s pochmurným leskem v oku,

leč nedostává se ti víry,
neboť čteš básně
a je tudíž důvodné podezření,
že fantazíruješ.

Ha!

VYNALEZENÍ ODOLENA

Za motiv budiž vzdán dík
Christianu Morgensternovi
(1871—1914)

Byl parný červencový den.
V něm vynalezen byl básník Odolen.

Proč? Nač? Kdo to vůbec je?

Cožpak vím!
Je známo toliko,
že je naň ušit důležitý rým:
sen.

Jakže: kvůli rýmu jen?

Ovšem, ba.
Básník Odolen
je totiž ztělesněný sen,
jenž nepřipustí, aby sen
byl vymýcen.
To by byla prahanbal

Z čehož plyne:
Sen smí být!

Ale nesmí být zmatený, mnohovýznamný,
zpátky obrácený, příliš nachýlený
kupředu, nalevo či napravo, kulatý,
hranatý, staniolový, stříbrný, růžový,
černý, šedivý, zelený, fialový, lakový,
minerální, alkoholický, vodnatý,
lesnatý ani skalní.

Sen smí být!

Ale nesmí být příliš tak ani příliš onak,
příslušný ani nepřislušný, neslušný
ani moc slušný, okouzlený ani
odkouzlený, svízelný ani snadný,
zelný ani zadní, ranní ani večerní,
natož polední či dokonce noční.

Zkrátka: Sen smí být.

Nu, sne vysněných snů:

Počni!

ODOLEN ZPÍVÁ NA LIDOVOU NOTU

1

Našpicujte uši
ve tvar hromosvodu,
teďka prej se sluší
zapěti vám ódu
na Odolena!
(To jsem já, osobně!)

Odo zelená,
proč se valíš
z mocný skály,
š—
—kody naděláš
ažaž, ažaž.

2

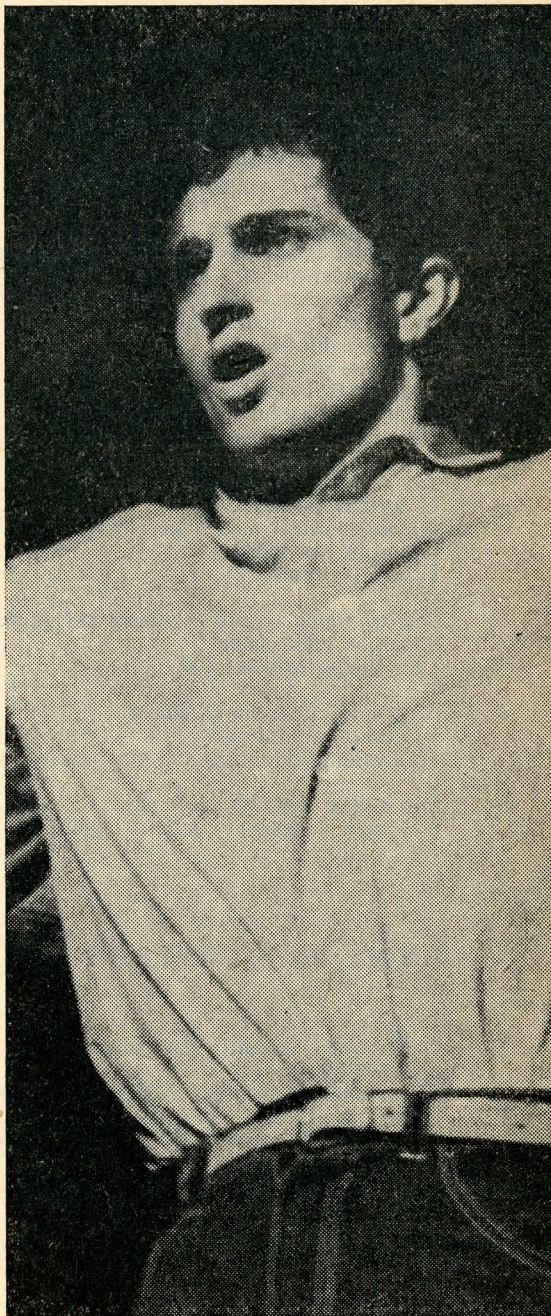
Našpicujte uši
ve tvar černý zmije,
vleje se vám v uši
klid a apatie
božíhodová.
(Ve vysoce rekreační podobě.)

Vódo ódová,
proč mě vodíš
na pivo, dyž
já mám radši rum.
A bum a bum.

3

Našpicujte uši
ve tvar volskech rohů,
skončit muší už i
tadle píseň muší,
kerou každej zná.
(Abych vás, ježíšmarja, neotravovali!)

Ódo vodolná,
proč se ódíš,
dyť se shodíš,
že si pitomá.
Jak tma, jak tma.

ODOLENOVO ELEGICKÉ SÓLO PRO NÁROČNÉ DIVÁKY A POSLUCHAČE

Přes okresní silnici v lese leze
oslizlý okresní mocivál.
Modrozeleně se mu třpytí krovky.
Zůstává za ním lepkavá stružka
přízemnosti.
(Neboť prvá patra se v lese nenosí.)
Jak štírek balancuje středověkým bodcem,
zná tajemství raků i ústřic,
lasiček, tchořů i devíti družic Jupiterových.
(O Merkurovi nemluví.)
Toužebně hledá
rozlehlou prérii v bajonetové trávě,
jak slimák vysouvá
zručně namaštěné teleskopy.
(Úměrně se zasouváním závitů v mozku.)

Tak trčí nasliněné prsty
ve střídavém větru.
(Neboť bezvětrí není v pořadníku.)
Jakou dneska barvu
kravaty a svetru?

Tak tři tisíce tři sta třiatřicet skřípavých korouhviček
najednou mění směr.
(Jen skřípot zůstává týž.)

Tak sosáčky rázem shledávají,
že nesály vlastně med,
ale kyselinu mravenčí.

Tak muška kypí do velblouda
a slonice se přes noc mění v myš.

HYMNUS O NÁPLNI ŽIVOTA

1

Trojka jede, šestsettrojka jede!
Kampak jede?
Na poradu, na poradu!
Porada je věc, jež není
pro ty černé vzadu.

2

Pořád kupředu a pořád vpřed!
Kampak vpřed?
Na konferenci, na konferenci!
To je něco s referátem
jako s kredencí.

3

Bujaře i bupodzimně!
Kampak jen?
Na plenárku, na plenárku!
To je věc, již nelze odbýt
někde v zešeřelém parku.

4

Kam se davy valem trousí?
Kampak jdou?
Na seminář, na seminář!
To je věc, jež nemine tě,
ať jsi švec anebo mlynář.

Všechno už je zaměřeno!
Nacopak?
Na aktiv, na aktiv!
To je věc, jež připomíná
šestý světa div.

Spějme dál, spějme dál!
Kampak dál?
Na schůzi, na schůzi!
Schůze, to je věc, jež dosud
čeká na Múzy.

BLESKOVÁ PORADA

- KÝŽAL: A co říkáte tomu básníkovi?
Vyl!
- STENOTYPISTKA: Já myslím, že píše dost svérázně.
- OUVEJ: To jest?
- STENOTYPISTKA: Tak — bez hany a bez bázně.
- KÝŽAL: Čist nehodlám to, ale
hlavně aby to bylo jaksepatří zralé.
- OUVEJ: Nemůže škodit trošku nedůvěry...
Kdo ví, jestli v tom nejsou nějaké ty směry...
- KÝŽAL: Tak. Jistě. Ale jen ať zatím píše
a ať to dělá pokud možná tiše,
tisknout se přece nemusí...
- OUVEJ: Nemáme o tom přec jen zvířit diskusi?
To podtrhlo by naši aglnost.
- STENOTYPISTKA: Vždyť je to snílek, ztělesněná ctnost!
- OUVEJ: Jste vůči němu zřejmě kladně zaujatá!
- KÝŽAL: Vzpomeň si ale na knížata!
Ta měla vždycky svého blázna.
Tak aspoň každý nazná,
že veliká je šíře mojí duše.
Ať tedy zatím pokojně si kluše!
- OUVEJ: A co tak dát mu úkol...
- KÝŽAL: Nuže?
- OUVEJ: Ať píše ódy na velkého muže!

VNITŘNÍ MONOLOG VELIKÉHO OKRESNÍHO KÝŽALA NA JEDNĚ Z TŘINÁCTI PORAD HUSTÉHO DNE

Přijde šofér, dáš mu na pivo.
Ne, nedáš, on by tě denuncoval
v kukani vrátného, odkud vedou nitky —
Nahého by tě zavezl
přes 33 stříbrných třešňovitých okresů
až do Prahy, až do Prahy,

a vysadil tě potom u Muzea
napospas větrům
koně sv. Václava.

Tu drobnou písáčku,
co se tam tak horoucně krčí,
máš v hrsti. Hr na ni.
Ani necekne. Ví, že víš přece vše.
Naznačíš, dotkneš se, chytíš.
A nepustíš.

Na Ouveje však spustíš rovnou zhurta.
Má to rád, když nad ním fičí vichr autority.
Budeš křičet, budeš řvát. Aby to všichni slyšeli,
aby se třásli. Celá ta verbežná kancelář
mého okresu, v němž zraje ráj až po vojvodství, aj!

Nejraděj by ti — — —
Vidiš jim to na očích, jen kdyby mohli.
Jak tu dřepí, uspokojení tím, že jsem jim poskytl slovo!
Slovo svých úst.
Nadlouho se odmlčíš...

Ani kloub nezapraská.
Jen na zježených vlasech
bude se modrat elektřina.

Také jsem kdysi chyboval —
řekneš pak tichounce, svraštíš čelo a zamyslíš se.
Ať zří, že je ti jasno vše,
že na vše správně nazíráš
a že tě neoblafnou zhola ničím.

Ničím.

SEN DROBNÉ STENOTYPISTKY

NĚŽNÝ HLAS: Pohádka usnula
a strach teď loupe perník
na střeše úřadu.

HLAS S OZVĚNOU: Pište! Vlk vyje: Kdo trávu nikdy nekropil

NĚŽNÝ HLAS: Netopýři proti zapýřeným nebesům
pro úlek nám malým vlasatkám
za fuktavými underwoodkami.

HLAS S OZVĚNOU: A vlk vyje: Kdo trávu nikdy nekropil...

NĚŽNÝ HLAS: Co to má znamenat?
Kde je druhá část věty?
Kdo to kdy dodiktuje?
Proč právě já mám tohle psát?
Život je nadprokletý:
vyhrůžka, hlína, věnce, tuje.

HLAS S OZVĚNOU: Vlk vyje: Kdo trávu nikdy nekropil...

NĚŽNÝ HLAS: Už tě má v hrsti. Boj se domyslit!
Na tvého muže něco ví
a už sem jde a ty se tiskneš ke zdi,
už se tě břichem dotýká, ruce má svěřené,
jen břicho, jenom břicho
na tvého muže něco ví...

HLAS S OZVĚNOU: Tak pište? Proč nepíšete?
Vlk vyje: Kdo trávu nikdy nekropil...

JASNÝ HLAS (*řve*): Ten ji teď seče!

SONG O TOM, KTERAK VYZNÁVAT LÁSKU

1

Říká se, že v lásce je to snadné tuze,
že každý dostává tam po zásluze.
Jenomže v tom vězí jeden řádný hák:
co když zásluhy se tyčí do oblak?
A k tomu se pojí ještě otázčka:
co když zásluhy jsou jenom klam a léčka,
podle skutečnosti vlastně nejsouce,
například jak stopy žížal na louce?
(V tomto případě se doporučuje vyznat lásku.
A láska se v tomto případě vyznává takto:)

Nemohu padnout, nikdy ne!
A když už — tedy výše!
A nyní kolem krku
padněte vy zas mně
a ani básník nevypíše
to naše sladké vrků!

2

Hlas jiný však dí, že v lásce je to špatné,
že člověk zhusta do prázdnoty hmátne,
nedostává se mu podle potřeby.
Hvězdy sice řeřavější na nebi,
ale láska — kde je, u všech luciferů,
což se nikdy na dno citu neproderu?
Tak a podobně lze ve dne v noci skučet,
aniž vyčíslen je erotický účet.
(I v tomto případě se doporučuje lásku vyznat.
A také v tomto případě vyznává se láska takto:)

Nemohu padnout, nikdy ne!
A když už — tedy výše!
A nyní kolem krku
padněte vy zas mně
a ani básník nevypíše
to naše sladké vrků!

KÝŽALOVY MAXIMY O PUDU POHLAVNÍM

Všechny je zaměstnám!
Otrubami citů a obrokem horoucnosti budou krmit mé osly,
zelenou jelenicí leštit okna mých tužeb,
cukerně zpívat na dané znamení
do ouška i do mikrofonu,
tančit na heslo dané noci
se závojem i bez.

Neboť žena je semeníště zloby a ješitnosti
a pud je mi dán,
abych vypudil dědičné hříchy z jejího těla.

Budou mnout mé žilnaté spánky i moje bdění.
Budou mnou procházet jako halami zámku,
kdykoli zazvoním.

Neboť žena je rejdiště licoměrnosti a hamižnictví
a pud je mi dán,
abych vypudil dědičné hříchy z jejího těla.

Hypermanganem chtíče zabarvím jejich dny, léta, podzimy.
V těch, které propustím, věčně budu hárat
jako cit zžíravě citrónový.

Neboť žena ani biče hodna není,
což pravím se smíchem,
neboť bič je dobrá věc
a pud je mi dán,
abych vypudil dědičné hříchy z těla všech žen.

Budou sborově roztloukat kropenatá vajíčka v hnízdech mých nepřátel,
budou je vábit a svádět a parohatit,
takže je všechny budu mít v šachu
a postačí, když pak jen v patřičnou chvíli
a v patřičné konstelaci
s patřičným úsměvem prohodím:
Neboť žena...

OUVEJJOVY MINIMY O SAMOLÁSCE A JINÝCH VĚCECH

V blátě na nebi
cinkají hvězdy
jen mírně zalité mlékem:
ó sladký moučníku mé touhy!

V blátě u nohou
rychle se naplňují šlápoty po procesích
za věčnými světly

zelných hlávek a karfiólů:
ó sladký moučníku mé touhy!

Ech, vyjdu, vyjdu
na všechna podivná pódia světa,
ať naráz spustí
křížová palba reflektorů
a zavalí mě
lavina aplausu.
Ech, vyjdu, vyjdu
a všichni mě budou obdivovat.

A ženy — ale i mužové, ušatí, čelnatí, strništní mužové —
budou mi psát nylonovým inkoustem
fosforeskující psaní
na ručním perlonu.

Ó sladké moře, v němž tonu
a jehož dunění spouští své sudy
dávno po přeletu poslední tryskové eskadry.
S chutí soli na jazyku ať se pak probudím —
ó sladké moře mé touhy!

Ó sladký moučníku mé touhy,
vyprav už svoje zrnité poselkyně.
Vyšperkované vagóny vzpomínek na má vystoupení
přistav k mé rampě!
To stačí, to zcela stačí.

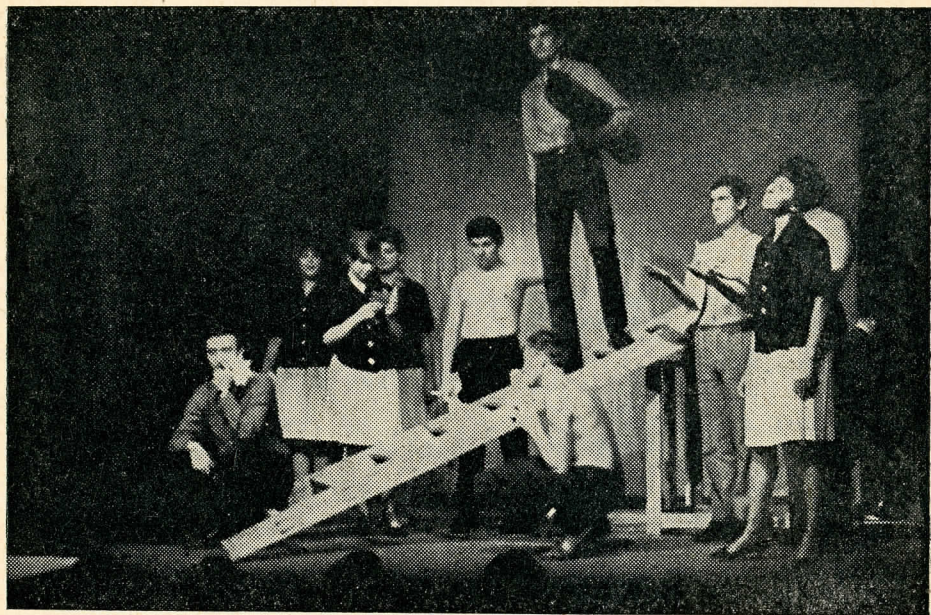
Z vlečky ať vyjedou.
Bez jeřábů
na vlastních bedrech
všechno odnosím!

ODOLENOVA ÓDA O IDOLU ODŘÍKÁNÍ

Ó vodo, vodo, od vody k vodám!
Chléb se solí jísti,
spávati s bukem pod hlavou
s náručí plnou idejí.

Neboť žena je faktor nesporně důležitý.

Řekli, že žena je veřejná růže.
Zdá se mi to nepřipadné, neboť
veřejná ano, to znamená činnost,
ale růže? To ne. To je něco nepřirozeného,
voní to lepkavou rtěnkou a čpavými parfémy.
Snad je to dokonce symbol,
leč společensky zcela nezakotvený!

Pražákův snímek z vystoupení brněnského souboru X-64

Žena je ovšem problém, nad nímž je nutno vážně se zamyslet
dole i nahoře.

Ó ženo, ženo, od ženy k ženám!
Co nocí jsem se natrápil
otázkou tvého zařazení v kategorii hodnot,
jímž odpovídají, ó ženo, ženo,
rozlehlé platové stupnice v úřadech.

Vždyť žena je souhrn objektivních příčin a následků
v celkovém komplexu problémů,
ježž den co den musíme řešit.

Řekli, že žena je soumrak, noc a tma a hloubka.
Ranní šero bych ještě připustil, prosím, to skýtá
jakousi perspektivu. Ale soumrak? Nikdy.

Zdá se mi vůbec svrchovaně nepřípadné
mluvit v takových nekonkrétních pojmech.
Kde je historický pohled na věc, kde poslání dnešní společnosti?

Ať mi nikdo nevyčítá suchopár.
Jsem zapálen pro věc, hořím, ba planu.

A není mi cizí ani dar zpěvu,
jak konstatovala kompetentní kritika,
a vím, co je to fantazie,
ovšem přesně zaměřená.

Ó vodo, vodo, od vody k vodám!
Chléb se solí jísti,
spávat s bukem pod hlavou,
s náručí plnou idejí.

PRVNÍ FINÁLE

(Balada o zemědělství, lékárnictví atd.)

1

Žil kdysi kdesi
zdatný sedláček.
Psát uměl, uměl taky číst.
Věděl, jak hnojit, orat atd.
Měl zemědělskou vědu v hrsti.
Hlavně však uměl slinit prsty
a podle směru větru
ledacos bystře předvídal.

Buď chvála našemu
na slovo vzatému
odborníku!
On kráčí nepřestajně
veřejně i tajně
v popředním šiku!

2

Žil kdysi kdesi
zdatný lékárník.
Recepty uměl nejen číst,
věděl, jak namíchat z nich lék.
Přidával rozmyslně gramy,
ubíral bděle miligramy
na vážkách citlivých
a ničeho se nezalek.

Buď chvála našemu
na slovo vzatému
odborníku!
On kráčí nepřestajně
veřejně i tajně
v popředním šiku!

3

Žil také kdesi
zdatný literát.
Samozřejmě že uměl číst a psát!
Hlavně však znal zkušenosti brát:
ze zemědělství přejal, jak se
sliní prsty, a z lékárnické praxe,
jak na gramy se váží podle receptů,
aby vše bylo akorát.

Buď chvála našemu
na slovo vzatému
odborníku!
On kráčí nepřestajně
veřejně i tajně
v popředním šiku!

4

Žil také kdesi
Kýžal jakýsi.
Jenž ovšem nebyl jakýs!
Ze všeho všechno uměl brát,
nic nikdy nebral jen tak zpola.
A všichni děli: Takového kádra
Bůh dopřál nám — a na kvadrát!

Buď chvála našemu,
nikdy ne malému,
Kýžalovi!
Jde z projevu do projevu
a je dle svého zjevu
pořád jak nový!

DOKONČENÍ V 2. ČÍSLE REPERTOÁRU MALÉ SCÉNY

STOPAŘSKÝ SONG

Quasi blues

p 1. Na sněhu jsou stopy, pl - no stop.

C Ges C Ges Es mi Ami Es mi Ami

Jenom jak je, pane, vyluš-tíš? Byl to zajíc ne- bo li- do-op,

Es mi D7 G7 C Ges

srna, tchoř či ne-pa-tr-ná myš? Se sto-pa-mi bý- vá sví-zel,

C Ges C Ges C Ges

zkrá - tka; zjištění tu mo-hou být i velmi vratká.

Fmi6 Hmi6 Fmi6 Hmi6 Fmi6 Hmi6

cresc. f Při té příle-žitosti věz, milý brachu: dravec rovnou s nebe spadne,

Fmi6 Hmi As7 sub. p C

kořist schvátí a je v prachu. Ne- za-ne-chá stopy žá - dné.

COKOLI SVOLAT, COKOLI

Grave

f Teď nevhodné je smát se: po luzích křik se

poco f

rit.

line sladce... Cože se line po luzích, když ustat všecek smích? *Recit.: Například tohle:*

The first system of the musical score. The vocal line is in treble clef, and the piano accompaniment is in grand staff (treble and bass clefs). The key signature has one flat (B-flat). The tempo is not explicitly marked, but the style is lyrical.

Quasi fox trot
mf Co-ko-li svolat, co-ko-li! Zak-ti-vi-zo-vat ší-ré o-ko-lí!

The second system of the musical score. The tempo is marked *Quasi fox trot*. The dynamic is *mf*. The vocal line is in treble clef, and the piano accompaniment is in grand staff. The key signature has one flat. The music is in 4/4 time.

Co-ko-li svolat, co-ko-li! Zak-ti-vi-so-vat ší-ré o-ko-lí!

The third system of the musical score. The vocal line is in treble clef, and the piano accompaniment is in grand staff. The key signature has one flat. The music is in 4/4 time.

Aspoň jednu malou schůzi, plenární neb vý-bě-ro-vou, běžnou ne-bo

The fourth system of the musical score. The vocal line is in treble clef, and the piano accompaniment is in grand staff. The key signature has one flat. The music is in 4/4 time.

nedozírně no-vou, ať odbý-vá se v sedě nebo v chůzi, jen když naho-ře nám

The first system of the musical score. The vocal line is on a single staff with a treble clef, and the piano accompaniment is on two staves (treble and bass) with a grand staff bracket. The key signature has one sharp (F#), indicating G major. The lyrics are written below the vocal staff.

dají jednu čárku, to je dá-re - žek všech dárků,

The second system of the musical score. The vocal line continues on a single staff with a treble clef, and the piano accompaniment continues on two staves with a grand staff bracket. The key signature remains G major. The lyrics are written below the vocal staff.

čárku tlustou ja-ko kláda,

The third system of the musical score. The vocal line continues on a single staff with a treble clef, and the piano accompaniment continues on two staves with a grand staff bracket. The key signature remains G major. The lyrics are written below the vocal staff.

kterou jenom mi-str zvládá,

The fourth system of the musical score. The vocal line continues on a single staff with a treble clef, and the piano accompaniment continues on two staves with a grand staff bracket. The key signature remains G major. The lyrics are written below the vocal staff.

čárku ru-dou či raději zla- tou, pá-tou, ra-děj pěta-pa-de-sá - tou!

I. Co-ko-li svolat, co-ko-li! A - - - A' - - -

II. Ted nevhod- né je smát

mf

Co-ko-li svolat, co-ko-li! O' -

se. Ted nevhod-né je

O' Co-ko-li svo-lat! Ú -

smát - se.

A O' ti -

ff

[^{E♭}_A improvizace in D. Fuga a la baroko - rytmus - atonalita (gradace) - charakteristický úder - k zakončení.
echo (šepot: cokoli) - dohra seriální (abstraktní údery nad echem)

HYMNUS O NÁPLNI ŽIVOTA

Fast

C B C B C B C B C B C B C B

1. Troj-ka je- de, šestsettrojka je - de. Kam-pak
quasi recit. (bez rytmu)

je- de? Na po-ra-du, na po-ra-du. Po-ra-da je věc, jež není
dim7 G7 C F C C B C B C B C B

pro ty černé vza - du. *Fine 2.3.4. a 6. 5.sloka* 5. Všechno už je
C B C B C B C B C B As

za-mě- ře- no, na - co - pak? Na aktiv, na aktiv, to je věc, jež
H G G Des Es F G G7

připo-mí-ná šestý světa div. Šes- tý svě- ta div. *D.C.al F. 6.sloka*

SONG O TOM, KTERAK VYZNÁVAT LÁSKU

Andante $\text{[}^H\text{F}$

1.. Ří- ká se, že vlás - ce je to snad- ně tu- ze, že
As D 2. Hlas jiný však dí, že vlás - ce je to špa - tné, že
G9(s as) Recit (ad lib)

každý do- stá- vá tam po zá - slu- ze. Jenomževtom vězí jeden řádný hák.
 člověk zhusta do prázdnoty hmátne. Nedostává ... potře- by,
E9 Cis9 (4[d?]) B9(b[ces!]) G9

co když, do o- blak a k tomu... o- tážečka co když... léč - ka podle... nejsou- ce
 hvězdy... na ne- bi, ale láska. lu- cife- rů což se nikdy, neproděru tak a podobně skú - čet
E9 A9(b[!]) Foxtrot D emi A7(3)

například, na lou- ce? V tomto ... Ne- mo- hu padnout, ni - kdy ne,
 aniž... ú - čet. I v tomto ...

BALADA O ZEMĚDĚLSTVÍ, LÉKÁRNICTVÍ ATD.

Pastorale

mf

1. Žil kdysi kdesi zdatný se-dlá-ček. Psát uměl, uměl taky

p *mf*

čist. Věděl jak hnojit, o-rat a. t. d. Měl zemědělskou vědu

Quasi recitativ

v hrsti. Hlavně pak uměl slinit prsty a podle směru větru ledacos bystře před-
vídal.

Foxtrot

1. 2. 3. Buď chvála naše-mu, na slovo vzatému od - bor-ní-ku. On
4. Buď chvála naše-mu, ni-kdy ne malé-mu Ký- ža- lo- vi. On

(tremolo)

Patetico (in tempo)

kráčí nepřestajně, veřejně i tajně v po-předním ši - ku! Fine
kráčí nepřestajně, veřejně i tajně v po-předním ši - ku! Fine

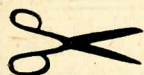
4. Žil ta- ké kde - si Jenž ovšem nebyl ja- ký- si!

Ký- žal ja- ký- si.

Ze všeho všechno uměl brát, nic nikdy nebral jen tak zpoila.

A všichni děli: Takového kádra bůh dopřál nám a na kvadrát!

od $\oplus$
al f.

... Z KULTURNÍ TVORBY

Aforizmy

Nepřežil s ňou román. Len mikropoviedku.

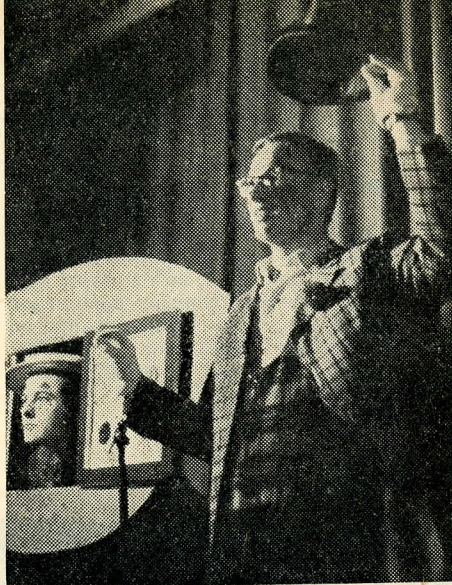
Len málo chýbalo k tomu, aby u nás zriadili ÚSTAV PRE DOŠKOLOVANIE AUTOROV.

Hociktorý maturant píše avantgardné: bez interpunkcie.

M I L A N K E N D A

NE ZA ČÍ NAT

**Snímek K. Konečného z premiéry olomoucké
Zápalky kabaretu ANEB cirkus Zelená husa**

I Moment! Moment! Nezačínat!... Tak.
Jsem pouťový inspektor, mé jméno
je Kája Mařík. —
Tak co tu všechno, soudruhu, máte?

II Jako — atrakce?

I Jako atrakce a vůbec.

II Tak tu máme například lochnesku.

I Co je to?

II To je takový... když to jede, tak to
dělá kravál jako husitská jízda.

I A křičí se Hrr na ně?

II Tedy...

I Obstarat, soudruhu, obstarat! A kdo
bude zpívat?

II Matuška.

I Kdo?

II Matuška. Má takový fousy jako Pa-
lacký.

I Dobře. A dál?

II Pak tu máme stěnu smrti...

I Soudruhu, pozor! Nám jde přece
o život!

II Jím taky.

I Dobře. Tak to přejmenujte. Dál?

II Tobogan.

I Popsat!

II No — tobogan — nahoře si někdo
sedne a dole ho to vyhodí.

I Tak to ne, soudruhu. To je příliš
jednostranný pohled. Proč to neobrá-
títe? Jako že u nás má každý občan
otevřenou cestu vzhůru? I já!

II To bohužel...

I Neříkejte laskavě bohužel. Máme bo-
hudík tolik krásných výrazů lítosti,

že se nemusíme dovolávat pánaboha.
Co máte dál?

II Pak je to, soudruhu, střelnice.

I Z jakých pozic se bude střílet?

II Od pultu, prosím. Pod patronací Svaz-
armu.

I Dobře. Dál?

II Ruské kolo.

I V pořádku. Pokračujte.

II Pak... pak... košíčky med.

I Co to je?

II Dřív se tomu říkalo turecký med...
ale protože se to táhlo, tak jsme to
přejmenovali.

I V pořádku. A... a... jo, u té střel-
nice budou nějaké výhry?

II Budou, soudruhu, ale celkem tako-
vé... spíš nijaké.

I Správně, soudruhu, správně. Nesmíme
podporovat v podstatě bezplatné obo-
hacování občanstva. Tak dál. Co bude
dál? Budou tu nějaké atrakce dosud
nepoznané, leč poznatelné?

II Samozřejmě... například...

I Dobrá, dobrá. A co bude tady?

II Tady bude koncertní pódium. Náš pě-
vecký kroužek tu bude zpívat...
národní písně, prosím.

I To je výborné, to je výborné, to rád

slyším. Písní k srdci, srdcem k vlasti. Jaký bude repertoár? Jako ... co budou zpívat?

II Například ... například Sedí sokol na javorí.

I Née! Née, soudruhu! Sokol?! Jaký Sokol, soudruhu! Máme za dveřmi spartakiádu a vy vyrukuje se Sokolem. Buď tam dejte, že na javorí sedí cvičenec československé sjednocené tělovýchovy, nebo jděte raději od toho. Vždyť je tolik nádherných národních písní, proč nezařadíte raději tu ... *(zpívá)* Huž haby tady bul, huž haby tady bul ... ten nó ...

II Kozína.

I Jo. Kozína. To vás nenapadlo?

II Ne, opravdu ... nenapadlo ...

I Tak vidíte. A co tam máte ještě?

II Na závěr jsme, soudruhu Maříku, připravili krásnou píseň It's a long way to Tippierrary.

I Neznám, neznám ... Co to je za píseň?

II To je, prosím, srbská národní.

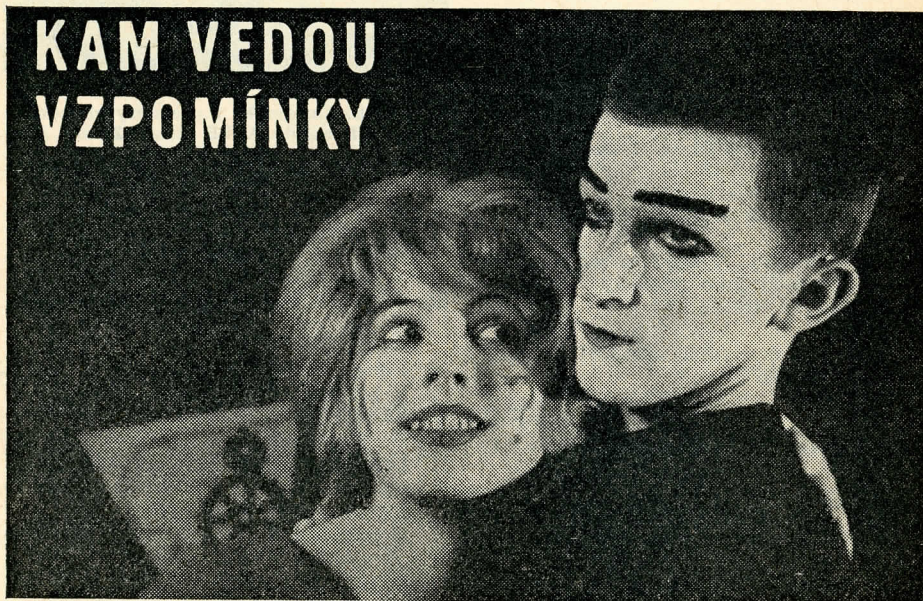
I Bravo, bravo. To souhlasím. Zpívají srbské národní písně je dobré! Jistě jste rád, že jste se se mnou poradil ...

II Ano, to ano, samozřejmě ...

I Dobrá, pánové, můžete začít. A hlavně vesele, jo!?

VLADIMÍR ROHLENA

KAM VEDOU VZPOMÍNKY

E. Vysloužilová a L. Vytal, členové Zápaalky kabaretu

On *(sedí v lenošce)*

Ona *(sedí mu víceméně na klíně)*

Oba *(se objímají a celují. Na stolku je láhev vína a dvě sklenky)*

On: Tak říkáš — konečně sami, jo?

Ona: Konečně sami, Vládo! Zuzanka už spinká a Petr s Kátou spí dnes u babičky. *(Radostně muže obejmě)* Vládo ...!

On: Deset let! Deset let, miláčku ...!
Přinesla jsi vývrtku?

Ona: Deset let už jsme spolu ...! Umíš si to vůbec představit?

On: Ne.

Ona: Já taky ne.

On: Sakra, to to uteklo, víd?

Ona: Děsně. Deset let vdaná! Páni!

On: Jaký páni, já jsem tu sám. Jestlipak sis někdy pomyslela, Boženko, když jsme spolu chodili do školy, že se vezmeme?

Ona: To mě tedy ani ve snu nenapadlo. Ty jsi bejval vždycky takovej nesmělej.

On: Já?

Ona: Až teprv tak v desátý třídě jsi trochu zmužněl.

On: Jak to v desátý? Vždyť jsme přece spolu začali chodit už v osmý!

Ona: Co tě vede, Vládičku. V desátý jsi po mně začal koukat a teprve v jedenáctý sis dal se mnou první randíčko. Tak nesměle, hih!

On: To je volovina, Boženko. V osmý třídě na konci roku nás přistih' Šavrdá večer v parku a druhý den nás vytáh' z biologie a oba jsme dostali kouli, pamatuješ?

Ona: Jakýpak Šavrdá? My jsme přece žádnýho Šavrdy neměli! Na biologii jsme přece měli Nováka.

On: Nováka? To jsem v životě neslyšel. Přines výrtku, miláčku.

Ona: Takovej černej, plešatej. A vůbec nás nepřistih', Vládičku, máš to popletený. Tenkrát jsme si dali první pusy, ale nebylo to v parku, anobrž v tom lesíku za nádražím. Ty jsi potom odjel na študie a tři

roky jsme se neviděli! Až potom v Praze.

On: Jak to že ne? Já přece za tebou jezdil!

Ona: Ze tě pusa nebolí! Nejen že jsi nejedil, ale ani jsi nenapsal řádku! A já čekala jako hloupá!

On: Počkej, počkej... jak to, že jsem nejedil? Každý měsíc jsem přijel, vždycky jsem u vás zazvonil... a...

Ona: Vůbec jsme neměli zvonek!

On: ...a šli jsme si vždycky sednout k řece.

Ona: K jaký řece? Copak je na Kladně nějaká řeka?

On: Jak to na Kladně? Ty jsi z Kladna?

Ona: Páni, on neví, že jsem z Kladna!

On: Moment! Tak ty jsi nechodila do gymplu v Kralupech?

Ona: Prosim tě, co bych dělala v Kralupech? Vládičku, ty už jsi něco pil, víd? Počkej, já postavím na kafe... (Odběhne)

On (je zdrcen, vstane, chytne se oběma rukama za hlavu): Ježíšmarjá! Já jsem se oženil s docela cizí ženskou!!

JERZY JASIŃSKI

(Upravil B. Zelenka)

Pavilón hrůzy

VYVOLÁVAČ: Jen račte blíž, jen přistupte a obrňte se... Tady je ten supermoderní pavilón hrůzy, ten pavilón strachu, pavilón husí kůže. Prosim starší generaci, která byla zde na tomto místě zvyklá vidět čarodějnice, kostry nebožtíků a jiné buržoazní přezítky strašení, aby laskavě omluvila nepřítomnost těchto, neboť náš pavilón hrůzy je založen na jiné bázi. Dnes neplatí již „bubu“ nebo „Húúú“! Vymýtili jsme v našem člověku tyto akustické pudy strachu. Na Západě — prosím! Tam se ještě lekne člověk, když v piniovém lese uslyší „Húúú“. Ale náš člověk ne... Náš člověk, když v našem smrkovém lese uslyší „Húúú“, tak se ani nechlédne a pokračuje ve své radostné cestě na noční šichtu. V tom jsme dneska dál. Pidimužíky a „Bubu“ jsme rádi zanechali odumírající společnosti.

Ať se tím straší individua v cylindrech a se šekovými knížkami v náprsní kapse. My se bojíme nově! My se bojíme nově! — Vážení, jen račte dál do našeho nově vybudovaného pavilónu hrůzy z prefabrikátů. Vstupné 3 koruny, při rozšířeném programu 1 koruna příplatek. Vážení, každý se bude bát, každý si přijde na svou husí kůži. V případě nezdaru se vstupné vrací, spolu s potvrzením MNV, že dotyčný je nebojsa! — Vážení, jen račte, jen račte! Jak vidíte z našeho zařízení, jsem zde jen já a jedna židle, ale strachu bude víc, než když jedou naši hokejisté někam jako favoriti. Tak začínáme. — Marión, Marión... vpusť prvního návštěvníka do našeho pavilónu hrůzy! (Vchází Muž) Tedy přistupte blíž a posaďte se tady na tuto židli. Nebojte se, jen si sedněte! To je dobrá židle, ta je

z bazaru. (*Muž si po zdráhání sedne*) Vaše jméno?

MUŽ: Xaver Pohlídal.

VYVOLÁVAČ: Tak pane Xavero, Xaveri, re... Pane Pohlídal. Všechno o vás víme! Je to strašné. (*Vykřikne*) Přejede vás vůz!!

MUŽ: Hm... A jaké značky?

VYVOLÁVAČ (*zarazí se*): Znač... no... Renault.

MUŽ (*klidně*): Tak to bude moje paní, ta vám to kočíruje, no hrůza...

VYVOLÁVAČ: A to ještě není vše. (*Vykřikne*) Spadnete do výtahové šachty!!

MUŽ: Z kterého patra?

VYVOLÁVAČ: Z druhého!

MUŽ: No jen když to nebude vejš.

VYVOLÁVAČ (*stranou do publika*): Váže-

ní, pan Pohlídal má pevné nervy... Nervy mohou být jak špagát, jsou ale disciplíny, které nevydrží ani muž-ocel! Pane Pohlídal, představte si, že žádáte o nové místo!

MUŽ: Prosím.

VYVOLÁVAČ: Váš otec byl živnostník a děda chodil na kachny s Lobkovicem!

MUŽ (*vyletí*): Uááá! (*Zmizí*)

VYVOLÁVAČ (*spokojeně*): Vážení, jak vidíte, náš pavilón hrůzy pracuje bezpečně podle vědeckých základů... Marión, Marión... Vpusťte dalšího...

MUŽ 2: Uctívost... poklona!

VYVOLÁVAČ: Jméno!?

MUŽ 2: Václav Hanousek.

VYVOLÁVAČ: Povolání?

MUŽ 2: Vedoucí restaurací a jídelen, provozovna 3.

VYVOLÁVAČ: Tak pane Hanousek, víme o vás vše!

MUŽ 2 (*vyskočí*): Uáááá. (*Zmizí*)

VYVOLÁVAČ (*zmateně*): Tady... jaksí... promiňte. To zabralo jaksí předčasně... Jsou určitá povolání, která velmi narušují nervovou soustavu jednotlivců. Marión, Marión... Vpusťte do třetice dalšího návštěvníka.

MUŽ 3 (*uchází sebestě*): No, tak co?

VYVOLÁVAČ: Posadte se, prosím! Jméno?

MUŽ 3: Balabánek.

VYVOLÁVAČ: Povolání?

MUŽ 3: Odpovědný činitel.

VYVOLÁVAČ: Konkrétně bych prosil!?

MUŽ 3: Ono toho bylo více... Nejdříve jsem byl odpovědným za nábor mládeže do JZD.

VYVOLÁVAČ: Ale to, pokud vím — to jaksí neto...

MUŽ 3: Ano... můj tajemník si to velmi odpykal.

VYVOLÁVAČ: A pak?

MUŽ 3: Potom jsem byl odpovědným za komunální podniky.

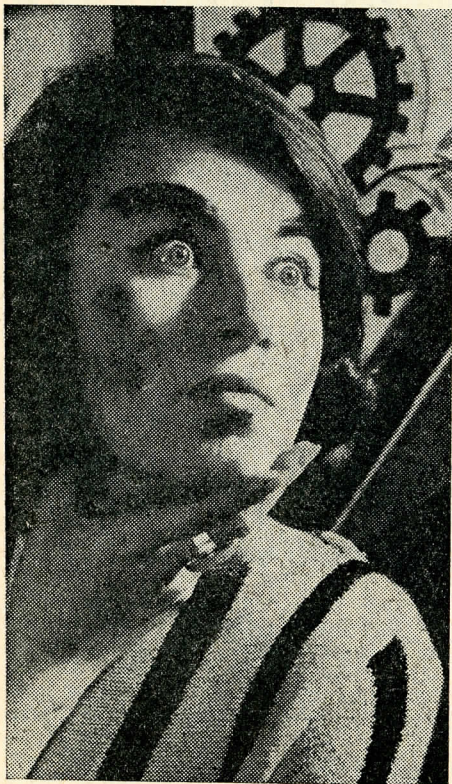
VYVOLÁVAČ: To, pokud vím, to jaksí...

MUŽ 3: Ano, moc špatně to skončilo. Můj první náměstek dostal dva roky... Ale už bych rád, pane, zažil nějakou tu hrůzu.

VYVOLÁVAČ: Prosím... jak račte... (*Vykřikne*) Budete osobně odpovědným za bytovou výstavbu u nás!

MUŽ 3: Výborně! Jmenuji vás svým osobním sekretářem!

VYVOLÁVAČ (*zešílí*): Uáááá!!!

J. Ovčáčková v pořadu Aneb cirkus Zelená husa. Foto K. Konečný

JIRÍ MELÍŠEK

TAK STAROMÓDNÍ

Píseň z televizního seriálu Písníčky na zítřka

Hudba i text: Mojmír Krejčířík

Tempo di calypso-rock (Medium)

Sbor

1. Kdybych tě znal jenom jeden den,
3. Chceš abych ti nosil květi-ny,

byl bych tebou možná okouzlen, a-le teď už vím o tobě své,
nenechaltě čekat hodi-ny, před lidmi abych tě ne-lí-bal

Všichni známi, co mě potka-jí, tak o tobě svorně říka-jí, že jsi
a tak dále stále a tak dál, chceš dokonce, abych si tě vzal Ne-buď

tak sta-ro-módní. 2. Na koncerty semnou chodit chceš,

abych ti psal, když si odjedeš, na jiné se dlouze nedí-val,

nepozveš mně dál, když přijdu k vám, bojíš se že s tebou bu-du sám, ne-buď

tak staromód-ní - když jdu s tebou z kina o je je je jej chceš, abych pořá-d

o o je-je jej lásku ti vyzná-val, o o je je jej tvrdíš, že jsi roman-ti-cká

CODA 2 je - je je je je je o o o o je- je je je je je o o o atd.
opakovat do pianissima

Zápisky na manželů

Bojovat proti zbytkům kultu osobnosti?
Ještě záslužnější: bojovat proti jeho zárodkům.

Příkaz dne: nejvyšší šetrnost na každém místě.
To plníme. U nás se šetříme na 130 %.

Čeho je nám třeba?
Alespoň jednou za čas zapomenout na to, čeho je nám třeba.

Kdo šetří, má za tři.
Česká starost: jak to, že náš soused má za čtyři?!

Pedagogická poéma

V tramvaji byl průvodčí ráno mrzutý; vynadal mi, že nemám drobné.
Vrátný v podniku byl mrzutý; vynadal mi, že jsem se zpozdil o pět minut.
Šéf byl... no, úplně mrzutý. Sjel mě jako kluka.
Vrchní byl mrzutý,
vedoucí v samoobsluze byl mrzutý,
moje... přítelkyně... byla mrzutá,
průvodčí byl podruhé mrzutý,
a syn mi povídá:
„Ty jsi ale dneska nějaký mrzutý.“
Dal jsem mu pár facek.

VÍTĚZSLAV KOCOUREK

Badatel se dívá v lese na kouřové signály a něco se mu nezdá. Byl totiž zvyklý, že se kouř vytvářel jenom jedním ohněm, tak se zeptá zpravodaje: „Prosím vás, proč máte ty dva kouřový ohně?“ „Ale to jsou zprávy pro Československo a tam musí být všechno s kopíí!“

Olomoucký Radion — kabaret hraje pořad Trosečníci na Cídlíně. Foto Kokštain

Blanka Šváblová

Neštěstí

Těžce zraněným pomohli vstát z trosek —
manželství se zřítilo;
muži v taláru ohledávají místo neštěstí.

Našly se pohozené polibky,
zašpiněná slova,
cit rozedraný na cáry,
škaredá nevěra,
kapátka od jedů —
(ještě vlhká, používali je do poslední chvíle).

Skončeno, podepsáno,
byly toho jen tři stránky,

babička odvezla spícího v kočárku —
copak ho nechám bez střechy nad hlavou?
Už tak je dost nasydlý, malý.

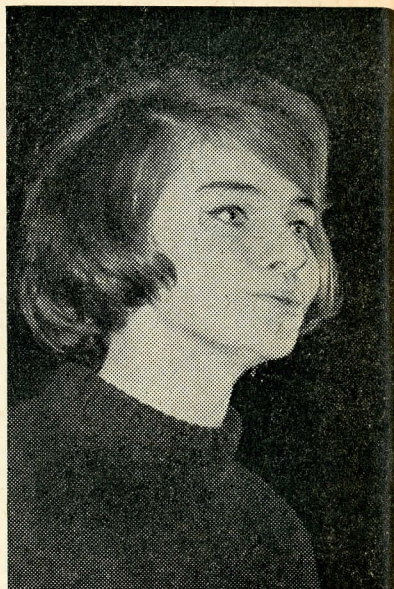
Milan Matějka

Plavci

Svémi těly narušili
celistvost vody,
uplatňující Archimédův zákon.

Za nimi
vyplašené ryby,
zvířené bahno,
zklamaný vodník.

Před nimi
v dálce
nová pevnina, dosud neobjevená.

Z. Majvaldová z ostravského
Divadélka pod okapem

Bulharská zpěvačka Sirma Zidaro. Foto Kokštain

Olomoučtí estrádní umělci uvedli na festivalu v Karviné pásmo Samoobsluha

Redakci časopisů AMATÉRSKÁ SCÉNA a REPERTOÁR MALÉ SCÉNY,
Vinohradská 3, Praha 1

Objednávám(e)

..... výtisků časopisu

..... výtisků časopisu

AMATÉRSKÁ SCÉNA

REPERTOÁR MALÉ SCÉNY

od č.

od č.

na adresu:

.....
podpis

repertoár malé scény

Ročník II, leden 1964 — Vydává ministerstvo školství a kultury v nakladatelství Orbis, n. p., Praha 2, Vinohradská 46 — Redakce: Jiří Beneš (vedoucí redaktor), Pavel Bošek, Jaroslav Vedral — Redakční kruh: Jiří Bílý, Lubomír Dorůžka, Pavel Fiala, Vladimír Fux, Miloš Hercík, Jiří Chlábec, Vladimír Justl, Miroslav Kovářík, Vladislav Stanovský, Josef Škvorecký, Ivan Verner, Jan Votruba, Ivan Vyskočil — Grafická úprava Miloslav Fulín — Adresa redakce: Praha 1, Vinohradská 3; telefon 221054 — Tiskne Knihtisk, n. p., závod 2, Praha 2, Slezská 13 — Rozšiřuje Poštovní novinová služba, informace o předplatném podává a objednávky přijímá každá pošta i doručovatel; objednávky do zahraničí vyřizuje PNS, ústřední expedice tisku, odd. vývozu tisku, Praha 1, Jindřišská 14 — Vychází jednou měsíčně, cena jednotlivého výtisku 2,50 Kčs. Toto číslo mělo redakční uzávěrku v prosinci 1963. F-10*40009

© Nakladatelství Orbis, n. p., 1964

Bratislavská zpěvačka J. Beláková

Na titulní straně Pavlína Filipovská (foto Červený), na čtvrté straně obálky Pražákův snímek z pražského vystoupení kubánské herečky Miriam Acevedové

Upozorňujeme čtenáře **REPERTOÁRU MALE SCÉNY**, že od ledna letošního roku začíná v naší redakci vycházet časopis

amatérská scéna

zabývající se také problematikou **kabaretu, divadla poezie, pantomimy** a dalších žánrů tzv. **malých jevištních forem**.

V jeho prvním čísle najdete mj. stať k pětiletému jubileu Divadla Na zábradlí, článek o kabaretním festivalu Severomoravského kraje, rubriku nazvanou... že trochu poezie..., reportáž o litvínovském Docela malém divadle a další zajímavosti (O tichu, hudbě a všeličems, Kapitoly o divadelní fotografii aj.), kritiky, recenze, zpravodajství, fotografie, kreslené vtipy, aforismy, čtenářskou soutěž atd.

AMATÉRSKÁ SCÉNA má rozsah 24 str. dvojnásobného formátu než Repertoár malé scény a vychází jedenkrát měsíčně v ceně 3 Kčs.

K objednávce můžete použít tohoto objednáčho lístku; časopis vám bude doručovat PNS.

MĚSÍČNÍ ŘEKA

(MOON RIVER)

Hudba: Henry Mancini / Český text: Jiřina Fikejzová

Tempo di waltz

Plout ře-kou vdál-ku da-le-kou, až tam, kam chodí ví - tr
Moon Ri-ver, wid-er than a mile, I'm cross-in' you in style some
spát, a v té chví-li vím, můj mi - lý, že
day. Old dream mak-er, you heart - break-er, wher-
mo-hu jen stebou tou cestou se dát. Jdou ře-kou
ev-er you're go-in', I'm go-in' your way: Two drifters,
krás-ná ta-jem-ství a dál-ky lá-ka - jí a zvou.
off to see the world. There's such a lot of world to see.
Zní pí -- seň a já znám ten hlas,
We're aft - er the same rain - bow's end
ře-ka vo-lá nás, a vl-ny ja-ko čas dál
wait-in' round the bend, my Huckle-be-ry friend, Moon
ne - sou nás tmou. - tmou. -
Ri - ver and me. - me. -

© pro ČSSR: Státní hudební vydavatelství

Právo k provozování v časopise uveřejněných textů zadává jediné Čs. divadelní a literární
jednatelství (Dilia), Praha 2 — Nové Město, Vyšehradská 28; autorská práva autorů hudeb-
ních skladeb chrání Ochranný svaz autorský (OSA), Praha 6 — Bubeneč, Čs. armády 20

